

Παιχνίδια μετ' εμποδίων

Καθώς όλο και περισσότερα παιδιά εγκαταλείπουν τα σπορ λόγω της αφόρητης πίεσης να «γίνουν πρωταθλητές», οι πρακτικές που υπηρετούν το πραγματικό νόημα του αθλητισμού πολλαπλασιάζονται.

Σανγκάη. Προπονήτρια σκουπίζει τα δάκρυα μικρής αθλήτριας της γυμναστικής που έχει λυγίσει υπό το βάρος της πίεσης. Σύμφωνα με έρευνα, το 70% των παιδιών-αθλητών εγκαταλείπουν τα σπορ στην ηλικία των 13 χρόνων γιατί, πλέον, δεν αντλούν καμία χαρά από αυτά.

—
Φωτογραφία:
Reuters/Aly Song

Κείμενο:
Σπύρος Ζωνάκης

: Ρεπορτάζ
Παιδικός αθλητισμός

«Μαμά, μπαμπά τι κάνετε; Δεν ξέρω πώς να σας το πω. Ίσως να σκέφτεστε ότι κάνετε το καλύτερο για εμένα, αλλά δεν μπορώ να αποφύγω να σας πω ότι αισθάνομαι περίεργα, άσχημα, ενοχλημένος... Τώρα δεν με χειροκροτάτε όταν τελειώνει το ματς, ούτε με προσκαλείτε να φάμε κάτι. Πηγαίνετε στο γήπεδο σκεπτόμενοι ότι όλοι είναι εχθροί, προσβάλλετε τους διαιτητές, τους προπονητές, τους παίκτες, τους άλλους γονείς... γιατί αλλάξατε; Μου επαναλαμβάνετε ότι είμαι ο καλύτερος, ότι οι υπόλοιποι δεν αξίζουν τίποτα μπροστά μου, ότι όποιος λέει το αντίθετο είναι λάθος, ότι το μόνο που αξίζει είναι να νικάς. Αυτός ο προπονητής που αποκαλέσατε ανίκανο είναι φίλος μου. Μου έμαθε να διασκεδάζω, παίζοντας.

«Ως γονέας, οφείλω να κάνω ό,τι μπορώ για να στηρίξω το παιδί μου, τα άλλα παιδιά, το προσωπικό του συλλόγου, τους διαιτητές και τους γονείς».

Το παιδί που μπήκε στη θέση μου τις προάλλες... τον θυμάστε; Ναι, αυτός για τον οποίον όλο το απόγευμα λέγατε ότι δεν αξίζει ούτε να μου φέρνει τα παπούτσια. Αυτό το παιδί είναι στην ίδια ομάδα. Μερικές φορές σκέφτομαι ότι δεν έχω την επαρκή ποιότητα. Ότι δεν θα γίνω επαγγελματίας και δεν θα βγάλω εκατομμύρια, όπως θέλετε. Με αγχώνετε. Μέχρι που σκέφτομαι να σταματήσω να παίζω. Αλλά μου αρέσει το ποδόσφαιρο! Σας παρακαλώ, μη με υποχρεώνετε να σας πω να μην ξανάρθετε να με δείτε».

Με τη συγκεκριμένη επιστολή που φιγουράρει από τον περασμένο Ιανουάριο στις εγκαταστάσεις των ακαδημιών της, η ισπανική ποδοσφαιρική ομάδα Λεγανές έφερε στην επιφάνεια τις ολέθριες συνέπειες της, αφόρητης πολλές φορές, πίεσης που δέχονται τα παιδιά που ασχολούνται με τον αθλητισμό για να έχουν όσο το δυνατόν καλύτερη επίδοση.

Η κολύμβηση είναι από τα οκτώ αθλήματα του προγράμματος παιδικού αθλητισμού του Πανεπιστημιακού Γυμναστηρίου του ΑΠΘ.

Χαρακτηριστικά είναι τα αποτελέσματα μίας έρευνας, του 2016, της Εθνικής Συμμαχίας για τον Παιδικό Αθλητισμό στις ΗΠΑ, από την οποία προκύπτει ότι το 70% των παιδιών-αθλητών εγκαταλείπουν τα σπορ στην ηλικία των 13 χρόνων γιατί, πλέον, δεν αντλούν καμία χαρά από αυτά.

ΣΙΩΠΗΛΑ ΣΑΒΒΑΤΟΚΥΡΙΑΚΑ

Σύμφωνα, δε, με μία περσινή μέτρηση που έγινε στη Σουηδία, με πρωτοβουλία των τριών μεγαλύτερων ποδοσφαιρικών συλλόγων της Στοκχόλμης, της ΑΪΚ, της Τζουργκάρντεν και της Χάμαρμπι, ένα στα τρία παιδιά σκέφτονται να παρατήσουν το ποδόσφαιρο λόγω της υπερβολικής εμπλοκής των γονέων τους. Οι τρεις σουηδικές ποδοσφαιρικές ομάδες αποφάσισαν να αναλάβουν δράση προς την κατεύθυνση ανάσχεσης του φαινομένου. Συνέταξαν έναν σύντομο «κώδικα συμπεριφοράς» εν είδει οδηγού παρακολούθησης του αγώνα, ο οποίος περιλαμβάνει και έναν ιδιότυπο ποδοσφαιρικό όρκο. «Εγώ, ως γονέας, οφείλω να κάνω ό,τι μπορώ για να στηρίξω το παιδί μου, αλλά και τα άλλα παιδιά, το προσωπικό του συλλόγου, τους

διαιτητές και τους γονείς στην προπόνηση και στους αγώνες, μέσα από τη θετική μου συμμετοχή». Η πρωτοβουλία των ομάδων βρήκε άκρως θετική ανταπόκριση. Ήδη, περισσότεροι από 1.600 γονείς έχουν υπογράψει τον κώδικα συμπεριφοράς, ενώ αρκετοί ζήτησαν από τους συλλόγους να τυπώσουν και μπλουζάκια με τον όρκο, ώστε το μήνυμα να διαδοθεί ακόμα περισσότερο.

Πράγματι, διεθνώς, το κίνημα των «Σιωπηλών Σαββάτων-Κυριακών» («Silent Saturdays-Sundays»), που επιβάλλει άκρα του τάφου σιωπή σε προπονητές και γονείς που παρακολουθούν τον αγώνα των παιδιών τους (απαγορεύοντας είτε γιουχαΐσματα εις βάρος των «αντίπαλων» ομάδων είτε επευφημίες και φωνές για τη «δική» τους ομάδα), εξαπλώνεται ολοένα και περισσότερο. Εντυπωσιακό είναι το παράδειγμα της Ένωσης Παιδικού Ποδοσφαίρου της Νότιας Καρολίνας στις ΗΠΑ, που από τον περασμένο Σεπτέμβριο επιβάλλει, εάν οι φωνασκούντες γονείς και προπονητές δεν συμμορφωθούν με τη δεύτερη παρατήρηση να παραμείνουν σιωπηλοί, οι αγώνες να διακόπτονται.

Είναι ακριβώς το γεγονός ότι τα παιδιά μετατρέπονται ολοένα και περισσότερο σε θύματα μιας αθλητικής κουλτούρας που δεν λαμβάνει υπόψη τις ανάγκες τους και τους γυρνάει την πλάτη που αναδεικνύει στο βιβλίο του «Until it hurts» («Μέχρι να πονέσει»), ο καθηγητής Αθλητικής Οικονομίας στο Πανεπιστήμιο Τζορτζ Ουάσινγκτον στις ΗΠΑ κ. Μαρκ Χάιμαν (Mark Hyman). «Κάθε χρόνο, περισσότερα από 3,5 εκατομμύρια παιδιά ώς 15 ετών χρειάζονται θεραπεία από τραυματισμούς οι μισοί εκ των οποίων προέρχονται από την πίεση να κάνουμε τα παιδιά μας τους αυριανούς σουπερστάρ, ωθώντας τους πέρα από τα φυσικά και συναισθηματικά τους όρια. Εντατικές προπονήσεις, απαιτητικοί γονείς και προπονητές που προσδοκούν από τα παιδιά να κερδίσουν μέσω του αθλητισμού την υποτροφία για το κολλέγιο έχουν στερήσει από αυτά τη χαρά και τον ενθουσιασμό της συμμετοχής στο παιχνίδι. Η φωνή τους σπάνια ακούγεται. Έχουμε μετατρέψει το παιδικό πρωτάθλημα μπιζμπολ σε μία de facto επαγγελματική λίγκα που

: **Ρεπορτάζ**

Παιδικός αθλητισμός

αποφέρει εκατομμύρια δολάρια στα τηλεοπτικά δίκτυα που το προβάλλουν και στους χορηγούς», λέει αποκλειστικά στη «σχεδιά» ο κ. Χάιμαν, που έχει μετανιώσει για τη δική του πιεστική συμπεριφορά ως γονέας στο γιο του, ο οποίος ήταν αθλητής στο σχολικό πρωτάθλημα μπέιζμπολ.

«Η ομάδα του είχε κερδίσει πολλά τρόπαια. Εκείνο, όμως, που διακυβευόταν για μένα ήταν κάτι πολύ περισσότερο. Ήταν η ματαιοδοξία μου. Οι επιτυχίες του Μπεν στο μπέιζμπολ σήμαιναν για μένα απόκτηση νέων φίλων, ρεπορτάζ στην τοπική εφημερίδα, τόνωση της αυτοεκτίμησής μου. Μέχρι που τα διαπιστευτήριά μου ως γονέα και προπονητή του γιου μου δοκιμάστηκαν ένα βράδυ, λίγες μόλις μέρες πριν ξεκινήσουν τα πλείοφ του πρωταθλήματος. Ο Μπεν μου εκμυστηρεύτηκε ότι πονούσε ο δεξιός του ώμος. Το επόμενο πρωί τον πήγα στον γιατρό: Η διάγνωση ήταν τενοντίτιδα λόγω της υπερπροπόνησης. Η μόνη μου αγωνία ήταν: “Θα παίξει την Παρασκευή;”. Έπρεπε να μείνει εκτός γηπέδων για ένα μήνα. Τον πήρα αμέσως από τον γιατρό και τρεις μέρες αργότερα τον έβαλα στον αγωνιστικό χώρο με οδηγίες να δώσει τα πάντα για να πάρουμε το πρωτάθλημα. Αφού έριξε μερικές μπαλιές, έπιασε τον ώμο του, φωνάζοντας: “Πεθαίνω στον πόνο”. Εκτοτε, σύμφωνα με τους γιατρούς, έπρεπε να ξεχάσει το μπέιζμπολ», συμπληρώνει ο κ. Χάιμαν.

Οι βαθμολογίες και τα αποτελέσματα απουσιάζουν, όπως και κάθε στοιχείο ανταγωνισμού. Εικόνα από το πρωτοποριακό παιδικό πρωτάθλημα ποδοσφαίρου «Eu Αγωνίζεσθαι» του Έβρου.

—

Φωτογραφία: **Νικήτας Παπαπαντελής**

«Ένα ποσοστό μεταξύ 65-75% των παιδιών που κάνουν αθλητισμό δηλώνει ότι έχουν υπάρξει στιγμές στις οποίες έχει βιώσει πίεση από τους γονείς. Πίεση για την επιτυχία, προσδοκία για βελτίωση, απαίτηση για νίκη. Στην περίπτωση αυτή, αναπτύσσουν άγχος στους αθλητές. Όπως θα δημιουργήσουν ανάλογα θέματα εμπλεκόμενοι στην προπόνηση, κάνοντας αμέτρητες αναλύσεις για τον αγώνα που το παιδί δεν πήγε “καλά”, ζητώντας το λόγο από τον προπονητή για τη μη εξέλιξη του παιδιού, διαπληκτιζόμενοι με άλλους γονείς και όντας πάντα ένα βήμα μπροστά από το παιδί προσπαθώντας να του παρέχουν τα πάντα, συμποτάροντας την αυτονομία του. Την ίδια στιγμή, οι έρευνες δείχνουν ότι όσο περισσότερο οι γονείς παρακολουθούν προπονήσεις, όσο περισσότερο εμπλέκονται στο άθλημα του παιδιού, τόσο πιο γρήγορα εκείνο εγκαταλείπει τον αθλητισμό. Τους εκπαιδευσε, ωστόσο, ποτέ κανείς; Τους ενημέρωσε για το ποια είναι, εντέλει, η “ενδεδειγμένη” στάση στον αθλητισμό;», μας εξηγεί ο αθλητικός ψυχολόγος κ. Γιάννης Ζαρώτης, που πραγματοποιεί σεμινάρια ενημέρωσης γονέων αθλητών για το ρόλο τους στον αθλητισμό. «Και όμως, θα έπρεπε να θεσμοθετηθεί μία υποχρεωτική εκπαίδευση των γονέων πριν εγγραφούν το παιδί τους σε κάποιον αθλητικό σύλλογο. Θυμάμαι ένα γονέα που η δεκαπεντάχρονη κόρη του ήταν αθλήτρια στο τένις. Απευθύνθηκε σε μένα, λέγοντάς μου ότι η κόρη του δεν αποδίδει,

κλαίει μονίμως και έχει ξεσπάσματα. Η κοπέλα ήταν πολύ φορτισμένη. Σκεφτόταν να σταματήσει τον αθλητισμό. Πήγαιναν και γυρνούσαν μαζί από την προπόνηση μιλώντας για το άθλημα, ενώ ακόμη και όταν καθόντουσαν να φάνε μιλούσαν για αυτό. Του είπα: “Δεν θα ξαναμιλήσετε για το άθλημα”. Ο πατέρας της έκανε πίσω και η κοπέλα όχι μόνο δεν εγκατέλειψε, αλλά έφτασε και σε υψηλό επίπεδο. Ή δυο γονείς που σκεφτόντουσαν να σταματήσουν το δεκατετράχρονο παιδί τους από το μπάσκετ γιατί δεν ήθελαν να το βλέπουν να μην παίζει καλά. Μου έλεγε το παιδί: “Βιώνω μία μόνιμη διαδικασία

Το κίνημα των «Σιωπηλών Σαββάτων-Κυριακών» επιβάλλει άκρα του τάφου σιωπή σε προπονητές και γονείς που παρακολουθούν αγώνες παιδιών.

κριτικής ότι δεν προσπαθώ, ότι δεν είμαι καλός. Όταν, όμως, τους βλέπω συνέχεια στην κερκίδα να πιάνουν το κεφάλι τους, να φωνάζουν και να απογοητεύονται, δεν μου βγαίνει!“. Έμειναν, τελικά, στην άκρη και το παιδί συνέχισε κανονικά».

Είναι την προσωπική της περιπέτεια από τον πρωταθλητισμό και την ταυτόχρονη πίεση που αισθανόταν από τους προπονητές και την οικογένειά της (που την οδήγησε στα 16 της να εγκαταλείψει τη ρυθμική γυμναστική) που εξομολογείται στη «σχεδιά» η Εύα Καραχάλιου, πρώην μέλος της εθνικής ομάδας του ανσάμπλ νεανίδων.

«Υπήρξα αθλήτρια για οκτώ συνεχόμενα χρόνια, σε επίπεδο πρωταθλητισμού. Θυμάμαι ότι είχα υποστεί πολλές φωνές, απειλές και πίεση προκειμένου να αποδώσω το καλύτερο δυνατό και να αποκτήσω το μετάλλιο. Έχω κάνει απίστευτα πράγματα για να φτάσω στα κιλά που έπρεπε να είμαι, από το να μένω νηστική μια ολόκληρη βδομάδα μόνο με νερό, μέχρι να φοράω είκοσι κιλά ρούχα και να τρέχω στον καύσωνα. Όλα αυτά ήταν, βέβαια, δείγματα της διατροφικής διαταραχής που είχα αρχίσει να αποκτάω, αλλά κανένας, είτε προπονητής είτε γονιός, δεν έμοιαζε να το αντιλαμβάνεται και να δίνει σημασία. Αν πήγαινα καλά στις προπονήσεις, όλοι στο σπίτι ήταν ευχαριστημένοι. Αν κάτι δεν μου έβγαινε, ήμασταν όλοι μουτρωμένοι και υπήρχαν φωνές. Ένωθα μονίμως ότι ήμουν λάθος.

Δεν είχα καθόλου αυτοπεποίθηση», σημειώνει η κ. Καραχάλιου.

«Ως αθλήτρια, αγαπούσα τόσο πολύ το άθλημα και αυτό που έκανα, που ελάχιστες φορές είχα σκεφτεί να σταματήσω. Ακόμα και κάτω από τρελές πιέσεις και φωνές, ή όταν ένωθα ότι πλέον είχα εξαντληθεί ψυχικά και σωματικά, πίστευα ότι έπρεπε να σταματήσω να παιδιαρίζω και να συνεχίσω τις προπονήσεις κανονικά. Με μια διατροφική διαταραχή, όμως, στην πλάτη μου και την τελείως διαφορετική πίεση που αντιμετώπισα στην εθνική ομάδα του ανσάμπλ, άρχισα να σκέφτομαι όλο και συχνότερα την επιλογή να

«Οι έρευνες δείχνουν ότι όσο περισσότερο οι γονείς παρακολουθούν προπονήσεις τόσο πιο γρήγορα το παιδί εγκαταλείπει τον αθλητισμό».

διακόψω την καριέρα μου ως αθλήτρια. Ένωθα ότι ο κόμπος είχε φτάσει στο χτένι. Ωστόσο, την πρώτη φορά που το ανακοίνωσα στους γονείς μου, η μητέρα μου με πήγε στην προπονήτρια, η οποία, ξέροντας ότι είμαι πολύ καλή αθλήτρια και ότι θα ήταν κρίμα να σταματήσω πριν από τους Ολυμπιακούς Αγώνες, με έσπρωξε να συνεχίσω. Αυτό συνέβη τρεις φορές, με μένα να υποκύπτω, έχοντας πλέον ξεχάσει για τα καλά ότι η επιλογή να κάνω ρυθμική και πρωταθλητισμό ήταν αποκλειστικά δική μου κι ότι οποτε ήθελα μπορούσα να σταματήσω. Όλοι οι προπονητές έπεφταν πάνω μου, κι εγώ ξεχάσα τελείως το δικαίωμά μου ως άνθρωπος και αθλήτρια να διακόψω την αθλητική μου πορεία», συμπληρώνει.

ΑΘΛΗΘΕΙΤΕ ΕΛΕΥΘΕΡΑ

Επιδιώκοντας ακριβώς να αποφορτίσουν τα παιδιά από την πίεση του ανταγωνιστικού αθλητισμού, ώστε να γευτούν τη χαμένη χαρά της άσκησης, ολοένα και περισσότερες αθλητικές ομοσπονδίες, παγκοσμίως, δεν αναγνωρίζουν νικητές και ηττημένους στα παιδικά πρωταθλήματα. Η πιο χαρακτηριστική περίπτωση είναι εκείνη της Ποδοσφαιρικής Ομοσπονδίας της Νέας Ζηλανδίας, όπου, από το 2013, δεν καταγράφονται σκορ και βαθμολογίες

Αγώνας σχολικού πρωταθλήματος ράγκμπι. Στις ΗΠΑ, κάθε χρόνο, περισσότερα από 3,5 εκατομμύρια παιδιά-αθλητές ως 15 ετών χρειάζονται θεραπεία από τραυματισμούς λόγω και των εντατικών προπονήσεων.

—

Φωτογραφία: Reuters/Neil Hall

στις ηλικίες κάτω των 12 χρόνων, οι ομάδες μοιράζονται τους τίτλους πρωταθλημάτων, ενώ μπορούν να ανταλλάσσουν παίκτες στο ημίχρονο κάθε αγώνα. Υπάρχει, όμως, και στη χώρα μας ένα πρωτοποριακό ποδοσφαιρικό παιδικό πρωτάθλημα για ηλικίες από 5-10 ετών, όπου οι βαθμολογίες και τα αποτελέσματα απουσιάζουν, όπως και κάθε στοιχείο ανταγωνισμού. Είναι το «Eu Αγωνίζεσθαι», το οποίο βρίσκεται στον έκτο του χρόνο, συσπειρώνοντας δώδεκα συλλόγους του βορείου και νοτίου Έβρου και στο οποίο συμμετέχουν περίπου 1.000 παιδιά. «Το πρόγραμμα αυτό ξεκίνησε από μία ομάδα εκπαιδευτικών που είχαμε το όραμα να εμπλέξουμε τα παιδιά στο ποδόσφαιρο μέσα από την εκπλήρωση εκπαιδευτικών και παιδαγωγικών και όχι αγωνιστικών στόχων. Καταρτίσαμε μία προκήρυξη, σύμφωνα με την οποία δεν υπάρχουν νικητές και σκορ και αν κάποιος σωματείο προχωρήσει σε ανάρτηση αποτελεσμάτων δέχεται έγγραφη επίπληξη. Κάθε ομάδα, δε, υποχρεούται να χρησιμοποιήσει όλα τα παιδιά, ανεξαρτήτως ικανότητας – επιτρέπονται απεριόριστες αλλαγές ώστε να παίζουν όλοι. Οι διαιτησίες των παιχνιδιών γίνονται από εκπαιδευτικούς φυσικής αγωγής, οι οποίοι δεν επιβάλλουν ποινές στα παιδιά», μας λέει ο κ. Νικήτας Παπαπαντελής, γενικός γραμματέας του συλλόγου προπονητών ποδοσφαίρου Έβρου, εκπαιδευτικός φυσικής αγωγής και συντονιστής του προγράμματος.

«Στην αρχή, όταν τελείωνε κάθε ματς, τα παιδιά ρωτούσαν πόσο είναι το σκορ, κάτι που πια έχουν σταματήσει. Δεν πανηγυρίζουν όταν βάζουν γκολ στην άλλη ομάδα, ενώ απουσιάζουν οι αντιπαραθέσεις ή το σκληρό παιχνίδι μεταξύ τους. Έχουμε παρατηρήσει μία μεταστροφή και των γονέων. Όταν πρωτοξεκίνησε ο θεσμός, το 40-50% των γονέων φώναζαν και παρότρυναν τα παιδιά τους στα όρια της αντιπαιδαγωγικής παρέμβασης. Πλέον, αυτά τα φαινόμενα έχουν εκλείψει. Τους βλέπουμε να έχουν σταματήσει και αυτοί να ασχολούνται με το σκορ ή να θέλουν να κερδίσει το παιδί τους και χειροκροτούν πλέον όλα τα παιδιά», καταλήγει ο κ. Παπαπαντελής.

Ένα καινοτόμο πρόγραμμα παιδικού αθλητισμού σε οκτώ αθλήματα (π.χ. στίβος, μπάσκετ, ποδόσφαιρο, κολύμβηση ενόργανη γυμναστική), βασισμένο στη φιλοσοφία της άσκησης και ψυχαγωγίας όλων των παιδιών (ηλικίας 4-14 χρόνων), με παιδαγωγικά αντικείμενα, χωρίς διαχωρισμούς και εξαιρέσεις, υλοποιεί εδώ και 10 χρόνια το Πανεπιστημιακό Γυμναστήριο του ΑΠΘ. «Στη χώρα μας ο παιδικός αθλητισμός αφήνεται στα χέρια των συλλόγων, οι οποίοι, συνήθως, προσπαθούν να φέρουν επιτυχίες και χρησιμοποιούν τα παιδιά για να προβάλλουν το άθλημα. Παράλληλα,

στον σχολικό αθλητισμό συμμετέχουν τα ίδια παιδιά που κάνουν πρωταθλητισμό στον σωματειακό αθλητισμό, αποκλείοντας τους υπόλοιπους. Εμείς επιλέξαμε να δημιουργήσουμε ένα πρόγραμμα αθλητικών ακαδημιών, όπου στόχος δεν είναι ούτε να βγάλουμε ταλέντα ούτε να προωθήσουμε τον αγωνιστικό αθλητισμό, αλλά τα παιδιά να περνούν ευχάριστα και να αναπτύσσουν την προσωπικότητά τους, ενώ οι γονείς μπορούν να ασκηθούν δωρεάν μαζί με τα παιδιά τους», σημειώνει ο καθηγητής φυσικής αγωγής Βασίλης Παχαρίσης, υπεύθυνος αθλητικών προγραμμάτων του γυμναστηρίου.

«Όλα τα αθλήματα γίνονται με παιγνιώδη μορφή, δεν κρατείται σκορ, ενώ δίνεται η δυνατότητα σε όλα τα παιδιά να παίξουν. Μπορεί να τροποποιήσουμε τους κανονισμούς και τα παιδιά στην καλαθοσφαίριση να αγωνιστούν επτά εναντίον επτά. Υπήρχαν παιδιά που είχαν βιώσει την απόρριψη στον σωματειακό αθλητισμό, είχαν εγκαταλείψει το άθλημα και εδώ μπόρεσαν να επιστρέψουν σε αυτό, ανέκτησαν την αυτοπεποίθησή τους, ένιωσαν καλύτερα με το σώμα και τον εαυτό τους», προσθέτει ο κ. Παπαχαρίσης.

«Ακόμα και αν οι γονείς ή οι προπονητές γνωρίζουν τους κινδύνους που εγκυμονεί η πρόωρη εξειδίκευση, είναι απρόθυμοι να αλλάξουν πορεία».

Είναι την ανάγκη να αποδομηθεί ο ανταγωνιστικός χαρακτήρας του παιδικού ποδοσφαίρου στη χώρα μας και να κάνουμε το βήμα προς έναν «αθλητισμό για όλους» που επισημαίνει, από την πλευρά του, και ο κ. Παναγιώτης Γεραμπίνης, προπονητής στις ακαδημίες του συλλόγου Ερμής Βόλου. «Συνήθως, παρατηρείται το φαινόμενο όταν μια ομάδα έχει δώσει ένα παιχνίδι με κάποιον άλλον σύλλογο να αγωνίζονται περισσότερο τα πιο ταλαντούχα παιδιά είτε επειδή ο προπονητής δεν θέλει να διακινδυνεύσει τη φήμη ότι κάνει καλή δουλειά είτε επειδή οι υπεύθυνοι των συλλόγων δεν θέλουν οι ομάδες

Ο καθηγητής Αθλητικής Οικονομίας κ. Μαρκ Χάμιαν, ειδήμων στον παιδικό αθλητισμό.

τους να χάνουν, φοβούμενοι ότι οι γονείς θα μετακινήσουν τα παιδιά σε άλλους συλλόγους, ένα πρόβλημα που επιτείνεται από τον ορισμό επίσημων πρωταθλημάτων από πολύ μικρές ηλικίες. Δεν αντιλαμβάνονται, ωστόσο, ότι τα πιο ταλαντούχα παιδιά αρχίζουν να πιστεύουν ότι είναι "αστέρες" και δημιουργούν σε αυτά ένα πνεύμα "ανωτερότητας". Όταν, όμως, έρθει η στιγμή να δοκιμαστούν σε κάποια Κ-ΠΑΕ και αυτή τους απορρίψει, απογοητεύονται σε μεγάλο βαθμό και εγκαταλείπουν την προσπάθεια. Από την άλλη, τα λιγότερο ταλαντούχα παιδιά, εφόσον δεν αγωνίζονται, αισθάνονται μειονεκτικά και, κατά συνέπεια, και σε εκείνα ελλοχεύει ο κίνδυνος να παρατήσουν τον αθλητισμό. Στο σύλλογό μας κάθε παιδί συμμετέχει ισότιμα στους αγώνες, ανεξαρτήτως του ταλέντου ή των ικανοτήτων του. Στόχος μας είναι όλα τα παιδιά να χαίρονται το άθλημα, να σέβονται τον αντίπαλο, χωρίς να είναι αυτοσκοπός η νίκη. Την ίδια στιγμή, το παιδικό ποδόσφαιρο στη χώρα μας αναπτύσσεται μόνο από 6-12 ετών. Μετά την ηλικία των 12 ή 14 εισάγεται ο αγωνιστικός αθλητισμός. Οι ακαδημίες των συλλόγων, όμως, θα μπορούσαν να προσφέρουν το αγαθό του αθλητισμού και σε παιδιά μεγαλύτερων ηλικιών με στόχο και μόνο την άθληση, ώστε να καλυφθεί αυτό το κενό που παρουσιάζεται στην εφηβική ηλικία», συμπληρώνει ο κ. Γεραμπίνης.

Πράγματι, μία από τις μεγαλύτερες «πληγές» του σύγχρονου παιδικού αθλητισμού δεν είναι άλλη από εκείνη της πρόωρης εξειδίκευσης, αποτελώντας τροχοπέδη για την ομαλή ψυχοσυναισθηματική ανάπτυξη των νέων αθλητών. «Πέρασαν σαράντα χρόνια από τότε που μπήκα στο χώρο της ποδηλασίας, τότε ήμουν 13 ετών και αυτό που θυμάμαι ήταν πως ένιωθα πάρα πολύ μικρός για το άθλημα και σχεδόν κανείς δεν έδινε σημασία σε εμένα και σε όλους τους συνομηλίκους μου. Στις ημέρες μας, ένας 13άρης θεωρείται, πλέον, "φτασμένος" αθλητής και τις περισσότερες φορές αν δεν έχει τουλάχιστον carbon ποδήλατο δεν τον παίρνουν καν στα σοβαρά», σχολιάζει στη «σχεδία» ο προπονητής παιδικής ποδηλασίας στο σύλλογο «Α.Σ. Ποδηλάτης» της Θεσσαλονίκης κ. Θωμάς Μήττας. «Τα παιδιά που ειδικεύονται σε ένα μόνο άθλημα έχουν 50% περισσότερες πιθανότητες να αναπτύξουν σύνδρομα υπέρχρησης και τραυματισμών, ενώ είναι σίγουρο πως, εκτός από σωματικά τραύματα, ενδέχεται να αποκτήσουν ψυχικά τραύματα που θα τους ταλαιπωρούν σε ολόκληρη τη ζωή τους. Ακόμα, όμως, και αν οι γονείς ή οι προπονητές γνωρίζουν τους κινδύνους που εγκυμονεί η πρόωρη εξειδίκευση, τις περισσότερες φορές είναι απρόθυμοι να αλλάξουν πορεία, επειδή φοβούνται πως το παιδί τους θα "μείνει πίσω" σε σχέση με τα υπόλοιπα παιδιά της ηλικίας τους. Τα παιδιά γίνονται, έτσι, θύματα ανεκπλήρωτων ονείρων τις παιδικής ηλικίας των γονιών ή των προπονητών τους. Υπάρχουν παιδιά που προπονούνται επτά ημέρες την εβδομάδα. Προσωπικά πιστεύω πως μία προπόνηση μιάμισης ώρας την εβδομάδα με ποδήλατο για τα παιδιά της ηλικίας των 7-8 ετών, δύο για την ηλικία των 9-10 ετών και τρεις για τα παιδιά 11-12 ετών είναι υπεραρκετές αν θέλουμε να διατηρήσουμε μακροπρόθεσμα τον ενθουσιασμό του παιδιού στο άθλημα», καταλήγει ο κ. Μήττας. 📌

Η ΑΛΗΘΕΙΑ ΚΑΙΕΙ!

ΣΤΟ ΚΟΚΚΙΝΟ
ΑΘΗΝΑ 105.5 FM

**ΕΧΕΙΣ
ΤΟ ΛΟΓΟ**

www.stokokkino.gr